

Ο «δαιμονισμένος»! (Ιερομόναχος Χριστόδουλος Αγιορείτης)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Γέροντας είχε πολλή μεγάλη διάκριση. Στενοχωριόταν, όταν με το παραμικρό έλεγαν ότι ο τάδε έχει δαιμόνιο ή είναι δαιμονισμένος. Χαρακτηριστικές ήταν και οι κινήσεις του προσώπου του που έδειχναν καταφανή δυσφορία, όταν κάποιος μπροστά στον πάσχοντα αδελφό (ακόμα και δαιμονισμένο) έλεγαν πως είναι δαιμονισμένος. Έλεγε πως, αν γίνει καλά ο πάσχων αδελφός, με την συμπεριφορά που θα του έχουμε δείξει, θα τον δυσκολεύουμε στο να επανενταχθεί ξανά στην κοινωνία· γι' αυτό ακόμα και οι εξορκισμοί δεν πρέπει να γίνονται δημόσια μπροστά σε πολύ κόσμο. Πάρα πολλές φορές πολλοί, ακόμη και ιερείς, έπεφταν έξω στις διαγνώσεις τους και με το παραμικρό έβρισκαν την εύκολη λύση: «Ο άνθρωπος έχει δαιμόνιο!», έλεγαν.

Ένα χαριτωμένο περιστατικό δείχνει πόσο ανεύθυνα μερικές φορές καταδικάζουμε έναν άνθρωπο.

«Διαδιδόταν η φήμη ότι στην Βόρειο Ελλάδα στ..... είναι κάποιος παπάς, που διαβάζει εξορκισμούς και βγάζει δαιμόνια. Κάποια μέρα, λοιπόν, διηγείται ο Γέροντας, του πήγαν ένα μεσήλικα άνδρα του οποίου η κοιλιά είχε πρηστεί υπερβολικά, σε σημείο που κινδύνευε να σκάσει. Δεν μπορούσε να πάρει ούτε ανάσα. Όταν τον είδε ο παπάς κατ' ευθείαν – ως συνήθως – αποφάνθηκε ότι έχει δαιμόνιο στην κοιλιά. Αμέσως έδωσε οδηγίες να κάνουν γι' αυτόν κάποιες λειτουργίες και να του διαβάζουν και τους εξορκισμούς, για να φύγει, όπως έλεγε, το δαιμόνιο από την κοιλιά του. Οι απλοϊκοί και καλόπιστοι αυτοί αδελφοί άκουσαν την συμβουλή του· όμως, η κοιλιά όλο και μεγάλωνε. Τότε κάποιιοι που αντιλήφθηκαν το πρόβλημά του τους έστειλαν σε μένα. Ήρθαν, λοιπόν, και μου είπαν το πρόβλημά τους. Τον κοιτάω στα μάτια και βλέπω ότι έλαμπε το πρόσωπό του. Έδειχνε άνθρωπος καθαρός και αγνός. Έτσι απέκλεισα την περίπτωση του δαιμονίου.

Τον ρωτάω αμέσως:

—Πόσο καιρό έχεις να ενεργηθείς;

—Πάρα πολύ καιρό, ούτε κι εγώ θυμάμαι από πότε έχω να ενεργηθώ.

Τότε του λέω:

—Κοίταξε εδώ, βρέ ευλογημένε, στο μοναστήρι που θα πας να διανυκτερεύσεις να ζητήσεις από τον αδελφό που είναι στο φαρμακείο της μονής να σου δώσει το πιο ισχυρό καθάρσιο που έχει και... δεν έχεις τίποτα!».

Πήγε ο αδελφός, έκανε όπως του είπε ο Γέροντας και την άλλη μέρα ο.... «δαιμονισμένος» χαρούμενος και ανάλαφρος επέστρεψε στους δικούς του και η κοιλιά του είχε εξαφανιστεί!

Πηγή: Ιερομονάχου Χριστοδούλου Αγιορείτου, «Σκεύος Εκλογής».